

**A SZEGEDI
EGYETEMI
IFJUSÁG
LAPJA.**

**SZEGEDI
HID**

EGYSÉG, ERŐ SZEGEDEN
HORTHYMIKLÓSEGYETEM!

Szűtőkben legyen a Haza, s ha kimondani szükség,
Tetteitek zengjék nagy diadalmi nevét!

1941. május hó

Szegedi Hid

NAGYURUNK ELŐTT

a neve a Szegedi Egyetemi Ifjúság lapjának.

A hid szimbólum. A hid emberek, közösségeket, felekezeteket, társadalmi osztályokat, népeket köt össze; a hid önzetlennül szolgál: úgy szolgálja az embereket, ahogyan a legenda szent Kristófról mondja; a hid a maga lábán álló: magától akarja az embereket szolgálni, nem ugródeszkája, vagy szekerehez kötött lóva senkinek; a hid bátor: nagy mélységek fölött feszül nagy erővel; a hid nagyvonalú: égrenéz és mélységbe tekint. A szegedi hid mélyen magyar talajból nőtt keménnyé; a szegedi hid magyar embereket hordoz a hátán: magyarokat szolgál; a szegedi hid a Délvidéket köti össze a trianoni rommal: ha átmegy Ujszegedre, már a Bánátban vagy: s ezzel nagy szimbólummá növekszik: az egész Magyarországot köti össze a trianoni rommal; a szegedi hidról vertük le a magyar otthonokat támadó ellenséges repülőket.

A hid számunkra, magyarok számára. Széchenyi élete-munkája óta még jobban a szívünkben élő szimbólum: a nem kiabáló, hanem tettekben megmutatkozó hazaszeretet: az igazi országépítés szimbóluma.

Hid akar a Szegedi Egyetemi Ifjúság lenni. Szegeden, az Egyetemen már hiddá nemesült az egyetemi ifjúság különböző csoportjai, karai és évfolyamai közt, és hiddá az ifjúság és a professzorok közt. Hiddá akar válni a Tanárképző Főiskola és minden magyar egyetem ifjúsága közt. Mivel hivatásrendi alapon épült meg, hiddá avatódott társadalmi osztályok között, mert annak a hivatásrendi államnak a gondolatát vállalta, amely társadalmi osztályok tülekedése nélkül való állam lesz.

Ha ezt a nagy hivatását be tudja tölteni, akkor ez a szerepe a multból a jövőbe ívelő magyar hiddá teszi.

Adja meg az Uristen, hogy csakugyan azzá váljék!

Főméltóságú Kormányzó Urunk előtt a következő hitvallást tette a M. Kir. Horthy Miklós-Tudományegyetem megnyitó ünnepségén a Szegedi Egyetemi Ifjúság:

„Az egyetemi ifjúság szól: köszönti az új otthonát, az új magyar egyetemet hittel, bizalommal, szeretettel. — A laboratoriumi és könyvtári munkák, a cserkész táborok és a kárpátaljai harcok ifjúságának az az első mondanivalója a magyar történelem ötödik egyeteme számára, hogy keresztények vagyunk és ez a kereszténység azt jelenti, hogy megtanultuk az evangéliumból Krisztus Urunk szavát:

„Aki a legkülönb akar lenni köztetek, az szolgálja a többieket a legjobban“.

És magyarok vagyunk. Ez a magyarság azt jelenti, hogy megtanultuk Arany és Vörösmarty szavát és tudjuk, hogy

„Ha minket is elfű a sors zivatarja, Nem lesz az Istennek soha több magyarja“,

és hogy

„Legyen minden magyar utód, Különb ember, mint apja volt“.

Igen: emberebb és magyarabb magyarok akarunk lenni: a mai magunknál mindig különbek!

Ezért kell nekünk a templom mellett ez a nagy magyar műhely, ahol az igazságot keressük, hogy az igazság szerint alakíthassuk magunkat és az egész magyar életet: ezért kell nekünk ez az egyetem!

Ezért jövünk be olyan örömmel a most megnyitott kapukon, a kedves régi és várakozó örömmel fogadott új professzoraink elé. Őket úgy köszöntjük, mint a munkánkban mellettünk álló idősebb testvért.

Ezért állunk hálával teli szívvel és nagy-nagy köszönettel azok előtt, akik az egyetemünket megteremtették és a legnagyobb hódolattal és köszönettel az első magyar ember előtt, Magyarország Fő-

méltóságú Kormányzó Ura előtt állunk. Az Ő neve jelentő számunkra ezt az új magyar egyetemet. Az Ő nevével indultak innen Szegedről a magyar ifjúság ezrei új országot teremteni és az Ő nevével indulnak majd innen évről-évre százan és százan a magyar élet munkájára felkészülni.

Mert jól tudjuk, hogy az egyetemünkkel még csak a malom áll és a professzorainkkal a malom mesterei. A tiszta búzát mi hordjuk a malomba és mi vigyázunk majd munkás hétköznapiakon és virrasztó éjjeleken, hogy olyan lisztet ontsón a malom, amelyből áldott, magyar életet jelentő kenyér lesz! És mi vállaljuk a zsákolók és virrasztók nagy munkáját és felelősségét. Hittel hisszük, hogy csakugyan élet fakad majd itt: magyar élet — és valljuk Adyval:

„Vagy bolondok vagyunk s elveszünk egy szálig, Vagy ez a mi hitünk valóságra válik!“

Isten minket úgy segítsen!“

És azóta folyik ez a munka: jár a malom. S mi most megállunk Nagyurunk színe előtt, és ilyen szóval köszöntjük:

Nagyurunk! Azt, amit ebben az esztendőben, munkakedvben, igazságkeresésben, egymást-segítésben, szakismeretben, magyarságismeretben, látókörbővülésben, felelősséget-vállalni-tudásban, áldozatkészségben megteremtünk a lelkünkben, Nagyurunknak ajánljuk föl. Nagyurunktól kaptuk hozzá a példamutatást, az indítást. Főljajánljuk magunkat! Állítson bennünket a Nagyurunk-kormányozta magyar élet hajóján oda ahol éppen kellünk, vállaljuk! Ha kell, betonerdők ellen rohanunk, ha kell, utakat építünk belőlük. Ugy dolgozunk, hogy egész emberek lehessünk, bárhová állít. Mert tudjuk, hogy egész Magyarországot csak egész emberekkel lehet föl az égis fölépíteni. Így köszöntjük Nagyurunkat, így hódolunk Előtte

DÉLRE NÉZÜNK

a Kormányzó Urunk újabb nagy tette — hazahozta véreink felé. Azt üzenjük nekik, hogy nagyra nyitottuk egyetemünk kapuit is, és a szívünk ajtaját is, hogy befogadjuk őket.

Az egymásra sokáig várók nagy távolbanzésével néztünk eddig egymás felé. Most bezörögnek majd hamarosan hozzánk, s mi a lelkünk szíves szavával hívjuk be őket; csak hogy megjöttek! Isten hozott!! És az Isten áld-

jon meg Benneteket, hogy így megmaradatok olyan messze távolban is testvérünknek, aki hazavágyik.

Nekünk nem volt olyan nehéz hazavárni Benneteket, mert mi itthon voltunk, Ti hozzátok meg fölkúszott a Balkán és Idegenné taposta azt, ami addig Nektek is Itthon volt. Ti mégis vártatok munkás várakozással és nem kellett csalódnotok. Itthon vagytok. Gyertek!

A TARTALOMBÓL:

Szent-Györgyi Albert :	A SzEi-ről.
Tamási Aron :	Időszerű tanítás.
József Attila :	A betűk sivatagában.
Halasy-Nagy József :	Az Egység.
Kristó-Nagy István :	Új szellem Szegeden.
Nyikos István :	Hic et nunc.
Szász Károly :	A színészek helyzete a társadalomban.
Kiss Ottó Miklós :	Isten. (vers)
Szabolcsi Gábor :	A szegedi vár alatt. (vers)
	A délvidéki egyetemi hallgatók sorsa.